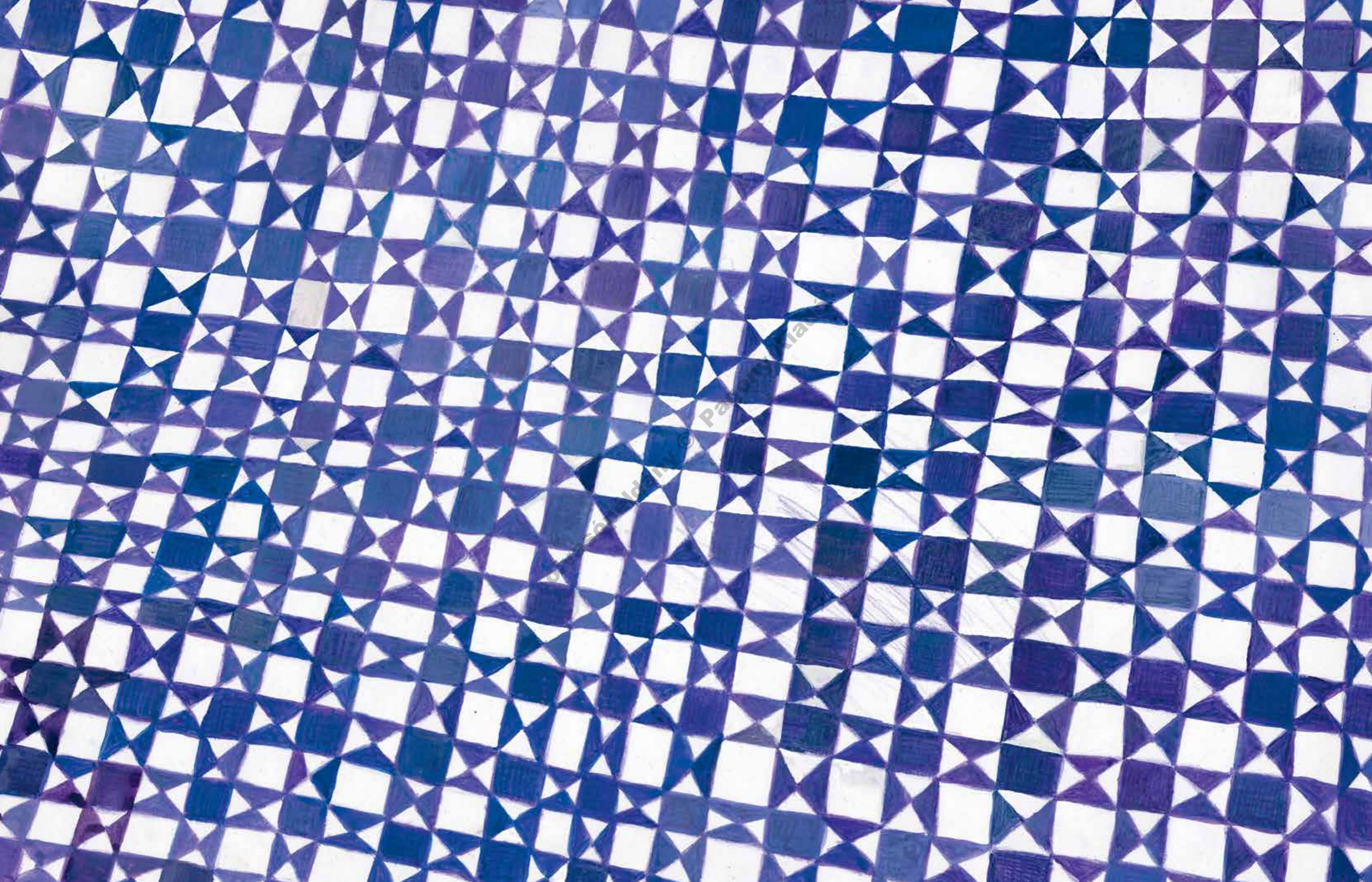

olvasópéldány © Pagony Kiadó

Schein Gábor

Apa átváltozott

olvasópéldány © Pagony Kiadó

Grela Alexandra
rajzaival

Szöveg © Schein Gábor, 2024
Illusztráció © Grela Alexandra, 2024
Kiadás © Pagony Kiadó Kft., 2024

Pagony

Apa mindenféle állatot képes utánozni. Nagyon vicces. Rózzival rengeteget nevetünk rajta. Alig vártuk, hogy hazajöjjön, és játszassunk vele. Amikor hazajött, oda-szaladtunk hozzá, és megkértük, hogy legyen kutya vagy macska vagy tengeri sün. De ő azt válaszolta, hogy nagyon fáradt, és inkább csak apa szeretne lenni.

A vasárnapi ebéd után viszont ő kérdezte meg: – Na, mit akartok, milyen állatot utánozzak?
Rózi rávágta: – Legyél pók!

Erre apa a hüvelykujjait a tenyerébe hajtva a szeme elé húzta a kezét, és úgy csinált, ahogy a pókok járnak. A szeme kimeredt, a szája lebiggyedt. Nagyon félelmetes volt. Olyan félelmetes, hogy mind a ketten nevtünk. Csak anya nem nevetett. Azt mondta, ő fél a pókoktól.

A következő vasárnap azt kértem apától ebéd után, hogy változzon bikává.

– Milyen bikát szeretnél, Gergő?

– Hát, olyan rodeósat.

Apa a szobában négykézlábra ereszkedett, és körbe-körbe járt a szőnyegen, mint egy bika az ovális stadionban. Várta, hogy megérkezzen a cowboy, aki meg tudja lovagolni. És akkor én bevonultam a stadionba. Fölkapaszkodtam a hátára, és ő azonnal hányni kezdte magát. Vadul hullámozott a dereka, a háta. Le-föl, jobbra-balra. Kapaszkodtam a nyakába, hogy le ne essek. De ő addig dobált a hátán, míg lefordultam. Kacagtam az örömtől.

– Még! Még!

Rózi is fölkapaszkodott a hátára. Őt is dobálta apa, de egy kicsit finomabban, mert ő kisebb és lány. Rózi is kacagott és kiabálta, hogy „Még! Még!”. És apa felváltva vett föl bennünket a hátára, hol engem lovagoltatott, hol Rózit. Anya is nevetett, de aggódott is. Kérte apát, hogy ne dobáljon bennünket olyan vadul, mert megütjük magunkat. Mi erre kiabálni kezdtünk.

– De! De! Még!

A harmadik vasárnap azt kértük apától, hogy változzon kutyává. Apa ugyanis nagyon jól tudott ugatni. Jó kedve volt, nem kérte magát. Úgy ugatott, mint egy zsebkutya, amelyik házörzőnek képeli magát. Dühös volt, és állandóan meg akarta harapni Rózit. Ő meg sikongatott, hogy „Menj innen, kutya!”, „Menj innen, kutya!”, „Félek tőled!”, de közben újra meg újra odanyújtotta apának a karját, hogy harapja meg. És apa utánakapott a szájával, mintha tényleg meg akarná harapni. Persze egyszer sem harapta meg.

A negyedik vasárnapon ebéd után kihagytuk a játékot, mert nagymamáék voltak nálunk vendégségben. Előttük nem játszunk ilyet. Apa ilyenkor mindig egy kicsit furcsa. Megkérdezi nagymamát, hogy kér-e még kávé, vágat-e neki a süteményből, és ő is érzi, hogy ez azért így egy kicsit furcsa. Aztán elhallgat, és hallgatunk mindannyian, mert a nagymama mesélni kezdi, milyen volt a falujában az élet, amikor kislány volt, mindenféle rokonok kerülnek szóba, akiket anyán kívül egyikünk sem ismer, de még ő sem tudja mindegyikről, kicsoda, és egész délután meg este róluk van szó.

A következő vasárnap anya diós süteményt sütött. Erről jutott eszembe, hogy apa változzon mókussá, mert a mókusok szeretik a diót.

– Jó, de mit csinál egy mókus?

Tényleg, mit csinál egy mókus? Felszalad a fára, és átugrik egyik fáról a másikra. Nagy, vörös szőrpamacs a farka, azzal egyensúlyoz. És apró mancsai vannak, meg hosszú, véső alakú metszőfogai, azokkal töri meg a mogyorót, csipegeti le a virágok és a gyümölcsök hajtásait. Apa szerint a mókusnak nincsen hangja, szerintem meg van.

– Milyen hangja van a mókusnak?

– Hát kicsit sivítós, de közben meg olyan gágogós is.

– Ilyen? – apa megpróbálta utánozni a mókusok hangját.

– Nem.

– Megmutatod, Gergő?

– Hát, inkább nem. Én nem tudok állathangokat utánozni.

– És te, Rózi?

– Én csak nyávogni tudok.

– Akkor kérdezzük meg anyát!

– Ne hülyéskedjete már, a mókusoknak nincs is hangjuk – mondta anya.

– De van! De van! – kiabáltuk Rózival, és mind a ketten sivítettünk és gágogtunk. – Mókusok vagyunk! Mókusok vagyunk!

– Jól van. Gyertek ide, mókuskáim! –

mondta anya, és mind a kettőnket az ölébe vett, mi pedig hozzábújtunk.

– Na, most igazi mókusok vagytok.

A hatodik vasárnapon arra kértük apát, hogy legyen majom.

– Nem akarok majom lenni.

– De legyél! Légy szíves, apa, az olyan érdekes lenne!

Anya is azt mondta, hogy szívesen megnézné apát majomnak.

– Az vagyok én anélkül is – felelte apa, de azért négykézlábra ereszkedett, elől a két öklén támaszkodott, úgy járt körbe-körbe a szobában, és huhogott közben, döngetni kezdte mellét, rettenetes üvöltésekkel.

– Ne csináld, apa, én félek! – mondta Rózi.

– De csináld, még, még! – mondtam én.

És apa még vadabbul döngötte a mellét, még vadabbul üvöltött, míg Rózi sírva nem fakadt.

– Na tessék, most jól megríkáttad!

Akkor apa abbahagyta, és szomorúan gubbasztott a fotelban.

A következő vasárnap azt akartuk, hogy apa csak apa maradjon. Nem kértük, hogy játsszunk állatosat. Apa meccset nézett a tévében, de megígérte, hogy ha vége lesz, társasozik velünk.

– Addig találjátok ki, mivel szeretnétek játszani!

Én városépítőket akartam, azt nagyon élvezem, és abban én szoktam nyerni. Rózi persze megint boszorkányfutamot akart játszani, mert ő mindig hatost dob, és állandóan jó helyre lép.

Mikor vége lett a meccsnek, apa még telefonált valakivel, aztán megkérdezte, kiválasztottuk-e, mit játsszunk.

– Városépítőset – vágtam rá azonnal.

– Ne, az olyan unalmas! Játsszunk boszorkányfutamot! – vágta rá Rózi.

– Jó, akkor először játsszunk városépítőset, aztán boszorkányfutamot!

Anya is jött, és négyesben játszottunk. A boszorkányfutamot persze Rózi nyerte. Megint mindig hatost dobott, és állandóan jó helyre lépett. A városépítőset viszont én nyertem. Eggyel több pontom volt, mint apának.

– Hurrá, győztem! Végre győztem!

– Gratulálok, igazi városépítő vagy.

Egy héttel később apa azt mondta, hogy most farkas akar lenni.

– Jó, de szelíd farkas legyél! – mondta Rózi.

– Sajnálom, szelíd farkasok nincsenek.

– De olyan apa sincs igazából, aki farkassá változik – mondta anya.

– Ez igaz.

A következő pillanatban apa hatalmasat üvöltött. Hosszan elnyújtva, mélyről, mintha fájna valamije.

– Úúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúúú!

Mind a hárman megijedtünk. Mintha megmozdult volna a lábunk alatt a padló. Mintha lengeni kezdett volna a csillár. Mintha összeütődtek volna a konyhaszekrényben a poharak.

– Úúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúúú!

Ez egészen más volt, mint amikor apa mókussá, pingvinné vagy majommá változott.

– Gyuri, ne hülyéskedj! Megijeszted a gyerekeket – szólt anya.

– Engem nem! – mondta Rózi. – Olyan érdekes.

Láttam Rózin, hogy nem mond igazat. Halálra volt rémülve. De közben tényleg érdekelte, mi lesz ebből. Én nem szóltam egy szót sem. Nem is tudtam, mert levegőt is alig kaptam. Közben nem tudtam eldönteni, tudni akarom-e, mi fog történni vagy nem. Azt hiszem, inkább nem.

Apának olyan szeme volt, hogy amikor a legkomolyabb dolgokról beszélt, vagy amikor megszidott, amiért nem vittem le a szemetet vagy nem csináltam meg a leckét, akkor is úgy éreztem, mindjárt elneveti magát. Apától akkor sem lehetett félni, amikor dühös volt. Most nagyon félelmetes volt. A szemében egy kés fénye villogott, amint a fájdalomtól eltorzult arccal megint felüvöltött.

– Úúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúúú!

– Gyuri, ezt most azonnal hagyd abba! – kiáltott anya.

– Nem tudom! Nem tudom!

Ahogy ezt apa kimondta, az arcát elborította a szőr. A fülei megnőttek, az orra megnyúlt. A szeme farkasszemmé változott.

– Apa, ezt most már én sem akarom! Változz vissza! – rimázkodott Rózi.

– Úúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú-úúú!

Apa eltátotta a száját. Hatalmas farkasfogak villantak elő belőle. Hideg, fehér farkasfogak. Apa mondani akart valamit, de nem tudott. Láttam a szemében a kétségbeesést.

– Apa! Apa!

Rózi sírni kezdett. Én is sírtam. Csak anya nem sírt. Rémulten állt, és átölelt bennünket. Apa még hangosabban üvöltött, még mélyebb fájdalommal, mintha ő is sírt volna.

– Úúúúúhuuhuhu, aúúúúúhuúúúhuuúúú, huhuaúúúúúhuu aúúúúúúúúúú.

Aztán odaszökkent a hűtőszekrényhez. Már nem emberi lábai voltak, hanem farkaslábai, farkasteste. Négy lábon ugrott. Kinyitotta a hűtőszekrényt, és a fazékból az utolsó cseppig kinyalta a tegnapi megmaradt pörköltet. Felfalta a sajtot, a felvágottat, a paprikát, a paradicsomot, az uborkát. És még mindig éhes volt. Rettenetesen éhes. Anya a fagyasztóból húst vett elő, felolvasztotta a mikróban, és apa azt is felfalta. Tépte, szakította a nyers húst.

– Apa éhes – mondta anya, és leküldött a boltba, hogy vegyek még, amit találok. Májkrémet, párizsit, kekszet, csokoládét, bármit, csak lakjon jól szegény apa.

Lerohantam. Biztos voltam benne, hogy mindenki tudja, mi történt apával. Tudja a zebrán átkelő néni, tudja a pék, tudja a papírbolt eladója, tudja a férfi, aki most száll ki a kocsijából, és tudja a kisbolt pénztárosa is. Én meg nem akartam, hogy tudják. Nem akartam, hogy tudják, mi történt velünk. Lehet, hogy nem is történt semmi. Lehet, hogy mire visszamegyek, apa ugyanúgy ül majd a foteljében, mint máskor, és kiderül, hogy az egészet csak álmodtam. Nagyon rossz álom volt. Igen, mire visszamegyek, elmúlik az egész, és nevetni fogunk.

– Hogyan is képzelhettél ilyesmit, Gergőkém? Látod, semmi bajom. Fogd meg a fülem, fogd meg az állam, érintsd meg a mellkasom! Ugyanolyan, mint régen. Gyere, menjünk ki a parkba focizni! Vagy üljünk le társasozni! Mit szeretnél játszani?

Igen, így lesz.

A boltban mindenfélét összevásároltam, amit csak találtam. Jól megpakoltam a kosarat. Kekszek, kolbász, virsli, krumpli, kenyér, párizsi, banán, szalonna. Mit esznek a farkasok? Az olyan farkasok, akik nemrég még emberek voltak, és igazából még most is emberek?

A pénztáros csodálkozott.

– Vendégség lesz?

– Aha.

– Látom, sokan lesztek.

– Aha.

Közben azt gondoltam magamban, semmi köze hozzá. Nem értem, ha kettőnél többször vásárolok egy boltban, miért kezd kérdezősködni a pénztáros.

Amikor beléptem a házba, már a földszinten halottam, hogy apa fent a negyediken vonyít. Úristen, szegény apa! Aztán Rózira gondoltam. Szegény Rózi! Magammal kellett volna hoznom a boltba. Nem lett volna szabad otthagynom apával. És anyát sem! Azt se vártam meg, hogy a lift nagy nehezen leérjen. Kettesével szedtem a fokokat felfelé. Rohantam, ahogy csak bírtam.

Beléptem a lakásba. Rémületes látvány fogadott. Apa dühösen járkált fel-alá az előszobában és a szobában, anya és Rózi nem voltak sehol. Csak nem! Mi történt velük?

– Rózi! – kiáltottam. – Hol vagytok?

– Itt.

– Hol itt?

– Bezárkóztunk a fürdőszobába. Te is zárkózz be valahova gyorsan! Nem merjük kinyitni.

Sietve kipakoltam, amit a boltból hoztam, és mindent odaraktam a szoba küszöbére. Aztán kiszaladtam a konyhába. Hallottam, hogy apa mohón nekiesik az ételhalomnak. Néhány perc alatt befalt mindent. Egy kolbászvég nem sok, annyi nem maradt. Végre megnyugodott.

– Most már előjöhetek. Apa jóllakott – nyugtatott meg bennünket anya.

És tényleg. Apa a szőnyegen feküdt, mint egy kedves kutya. Azt is megengedte, hogy megsimogassuk a hátát.

– Látjátok, nem akar nekünk semmi rosszat. Csak nagyon éhes volt.

Anya apa fejét simogatta.

– Minden rendben lesz, Gyuri. Meglátod, minden rendben lesz.

És jönnének az iskolai osztályok, és a tanító néni azt mondaná: „Látjátok? Ez itt a Balogh Gergő és a Balogh Rózi apukája. Szegény egy szép napon farkassá változott.” Az anyukák pedig apával ijesztgetnék a gyerekeiket: „Ha nem leszel jó kisfiú, eljön érted a farkas, és bekap.”

– Nem visszük állatkertbe – mondta anya.

Fogalmam sem volt, hogyan tudna ezután bármi rendben lenni. Az igazság az, hogy semmi sincs rendben. És szerintem már nem is lesz.

Apa elaludt.

– Szerintetek mit csináljunk apával? – kérdezte anya.

Hallgattunk.

– Nem maradhat itt – folytatta anya.

– Nem – bólintottam.

– Vigyük el egy állatkertbe! – szólalt meg Rózi.

– Egy állatkertbe? – kérdezte anya.

– Ott vigyáznának rá, és mindig meglátogathatnánk – mondta Rózi, és láttam rajta, hogy mindjárt elsírja magát.

– Ne, állatkertbe ne! – törtem meg a hallgatásomat. – Ott be lenne zárva egy ketrecbe, és mindenki megbámulná. Kiírnák egy táblára a nevét és a címét.

– És cirkuszba se – mondtam én.
– És cirkuszba se – mondta Rózi.
– Jó, de akkor hova? – kérdezte anya. – Mert itt nem maradhat.
– Vigyük el nagymamáékhoz Basatanyára!
– Hogyisne, a nagyiékhoz aztán biztos nem! – rázta a fejét anya. – Apátok eddig jó, ha két évente egyszer betette a lábát Basatanyára. És akkor most küldjük oda? A nagyi menten infarktust kapna. Ha mégse, akkor megint azt fogom hallgatni tőle, hogy ő megmondta, ne menjek hozzá az apátokhoz. A nagyi nem tudhatja meg. Értitek? Nem tudhatja meg.

– Akkor mi legyen?
Apa mélyen horkolt a szőnyegen. Emelkedett és süllyedt a mellkasa. A szája nyitva volt, kilátszottak az éles szemfogak.

– Vigyük el egy erdőbe! – mondta Rózi.
– Egy erdőbe? – kérdezte anya.
– Egy erdőbe? – kérdeztem én is.

Mind a hárman hallgattunk. Apát néztük, és azt kívántuk, bárcsak menten változna vissza olyanná, amilyen volt. Soha többé nem játsunk vele átváltozósat. Soha többé nem lesz mókus, medve, macskacápa, se mosómedve. Anya sóhajtott.

– Így lesz a legjobb. A Börzsönybe mindig szívesen ment kirándulni. Ott minden helyet ismer.

Két nap múlva jóllakattuk apát, aztán befektettük a kocsi hátsó ülésére, és letakartuk egy lepedővel. Én ültem mellé. Simogattam a fejét, a hátát. Aludt.

Amikor megérkeztünk, fölébresztettük.
– Gyuri, nem lakhatsz velünk többé. Elhoztunk a Börzsönybe. Hidd el, így lesz a legjobb! Minden vasárnap eljövünk hozzád. Korán indulunk, kilencre mindig itt leszünk. Hozunk neked sok-sok ennilót. Elhozom a kedvenc könyveidet, felolvasok belőlük, hogy ne felejtse el őket. A gyerekek is jönnek, hogy lásd őket. Elmesélünk neked mindent, ami a héten történt.

Apa nagyot vonyított.
– Úúúúúúúúú, aúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúú, húúúúúúúúú!

Ettől fogva minden vasárnap elmentünk a Börzsöny keleti oldalán arra a helyre, ahol apát kítettük. Korán indultunk, hogy minél előbb ott legyünk nála. Ő minden alkalommal a tisztás szélén várt bennünket. Már egyáltalán nem volt félelmetes. A szőre ezüstösen csillogott. A lába és a mellkasa erős volt. A fogai szépek. A szeme szikrázott, mint éjszaka a csillagok. Senkinek a világon nincs ilyen apukája, gondoltuk. Ilyen erős, ilyen szép, ilyen szabad. Olyan, aki nem engedi, hogy bántsák a gyengéket.

Amikor eljöttünk apához, Rózi is, én is mindig elmondtuk neki, ami az előző héten történt. Semmit nem hagytunk ki. Azt akartuk, hogy mindenről tudjon. Azt is elmondtuk, hogy mit éreztünk, mi bántott, mi volt jó, miért haragudtunk.

Elmondtuk, mit tanultunk. Hogy milyen jegyeket kaptunk. Elmondtam, hogy kibe vagyok szerelmes. Meséltem neki a barátaimról és a tanárokról. Elmondtuk, ha valami vicces dolog történt. Csak azt nem mondtam el, hogy sokat olvasok a farkasokról. Pedig sokat olvastam róluk. Tudni akartam, hogyan élnek az erdőben, mit esznek, hogyan vadásznak, mikor alszanak, milyen veszély leselkedik rájuk. Mondtam apának, hogy ne menjen emberek közelébe, és mindenkinél jobban óvakodjon a vadászoktól.

– Igaz, hogy farkasokra nem lehet vadászni, de a vadászokat ez nem érdekli. Kilyukasztják az irhátat, apa. A vadászok célba vesznek és lelőnek.

Apa alkonyat előtt eltűnt az erdőben. A vadászok este későn szoktak elindulni a terepjáróikkal. Sohasem tévednek. A vadkamerák minden mozgást felvesznek. A vadászok a telefonjaikkal rákapcsolódnak a kamerákra, és mindig pontosan látják, merre mozognak az állatok, hova járnak inni, hol van a fészük. Apa viszont az összes vadkamerát kifigyeli, és leszaggatja őket a fákról, hogy megmentse a többi állatot is. Nem kell mondania, mert tudom, hogy ezt teszi. Apa túljár a vadászok eszén.

Amiatt viszont aggódtam, hogy mit eszik apa, ha elfogy, amit vasárnap viszünk neki. Mert a farkasok csapatokban szerzik be a táplálékukat, és apa egyedül van. Így sokkal nehezebb lehet. Egy kifejtett hímnak, amilyen apa, naponta három kiló hústra van szüksége. De valahogy be tudta szerezni a táplálékát az erdőben, mert semmi híre nem jött, hogy a Börzsönyben farkas dézsmálná a baromfiudvarokat. Egyébként a farkasoknak nem csak a hallásuk kiváló, éjszaka is remekül látnak. Ráadásul a látószögük nem 180 fok, mint az embereké, hanem sokkal szélesebb, legalább 250 fok. Apának nem eshet baja.

Vadászok egy jeladó nélküli farkas tetemére bukkantak a Börzsönyben. Valószínűleg Szlovákiából vándorolt Nógrád megyébe. Magyarázatra szorul, hogyan veszítette el a jeladóját. Elképzelhető, hogy a kilövése után kapcsolták le róla. A farkasok kilövése 2001 óta szigorúan büntetendő, börtönbüntetés jár érte. A rendőrség nagy erővel nyomoz a farkas gyilkosa után.

Ez nem lehet igaz! Átfutott rajtam a hideg, és remegni kezdett a lábam. Ugye, ez nem apa? Miért ne élhetne két farkas a Börzsönyben? Apa a keleti oldalán, egy másik a nyugatin. Rózinak meg se mondtam. Anyának se. Később kiderült, hogy anya is olvasta, de ő meg nekünk nem mondta el.

– Úúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúúú!

Apának soha nem volt jeladója, és nem Szlovákiából vándorolt a Börzsönybe, tehát nem ő az. Iszonyúan félttem. Aludni sem tudtam. Hallottam, hogy anya is járkál éjszaka. Másnap reggel megkérdeztem tőle, elmegyünk-e apához.

– Igen.

Beültünk a kocsiba, és elmentünk arra a helyre, ahol találkozni szoktunk apával. Rózi is velünk jött. Falfehéren gubbasztott hátul.

– Ugye nem apával történt?

– Nem, Rózikám, biztos, hogy nem apával. Apa tud magára vigyázni.

Amikor kiszálltunk, nem láttunk senkit.

– Nézzetek jól körül!

Bejártuk az erdő szélét. Minden bokor alá benéztünk. Hallgatóztunk, hátha megreccsen valahol egy ág, vagy meghalljuk apa szuszogását. Sehol semmi.

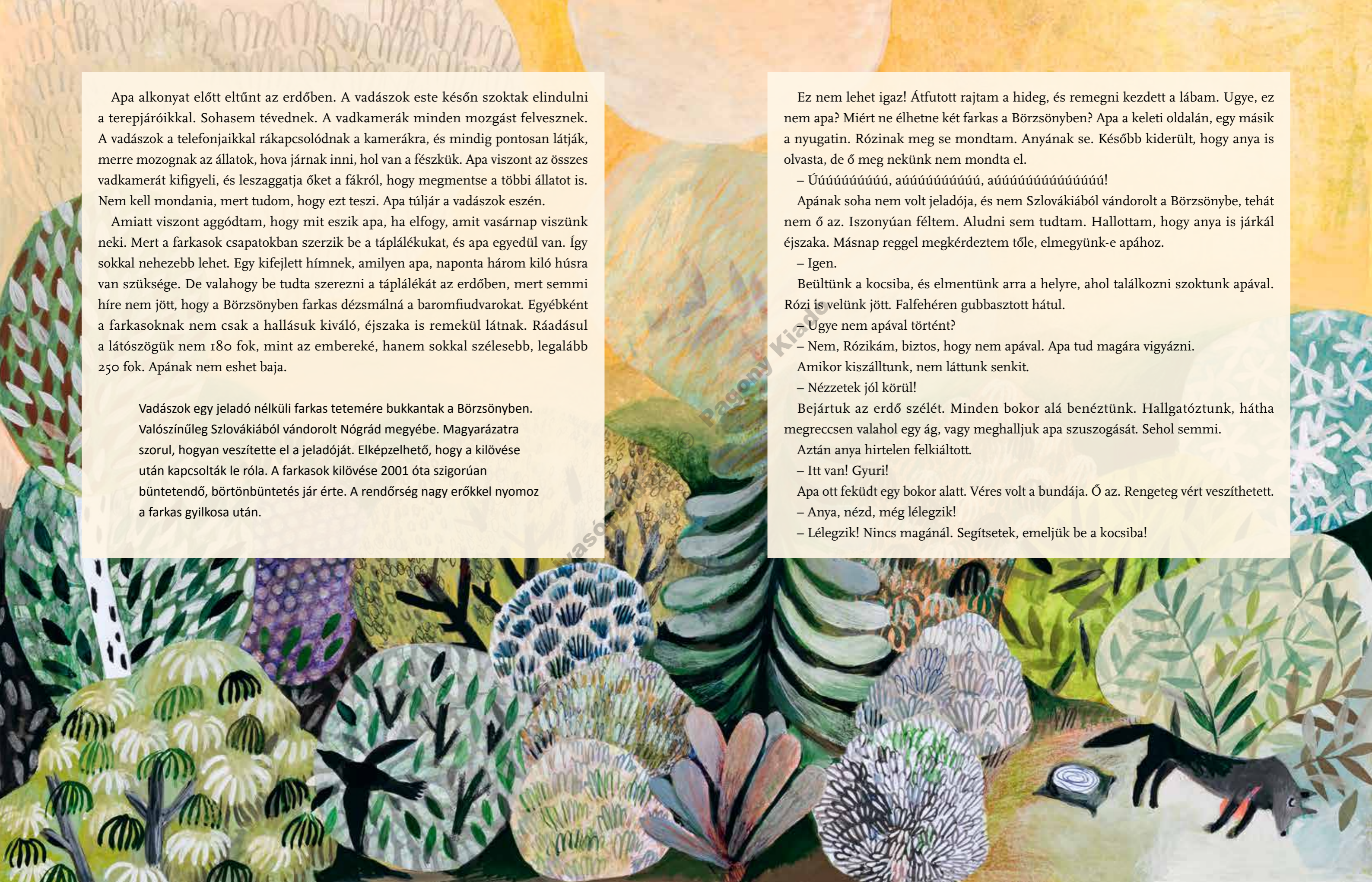
Aztán anya hirtelen felkiáltott.

– Itt van! Gyuri!

Apa ott feküdt egy bokor alatt. Véres volt a bundája. Ő az. Rengeteg vért veszíthetett.

– Anya, nézd, még lélegzik!

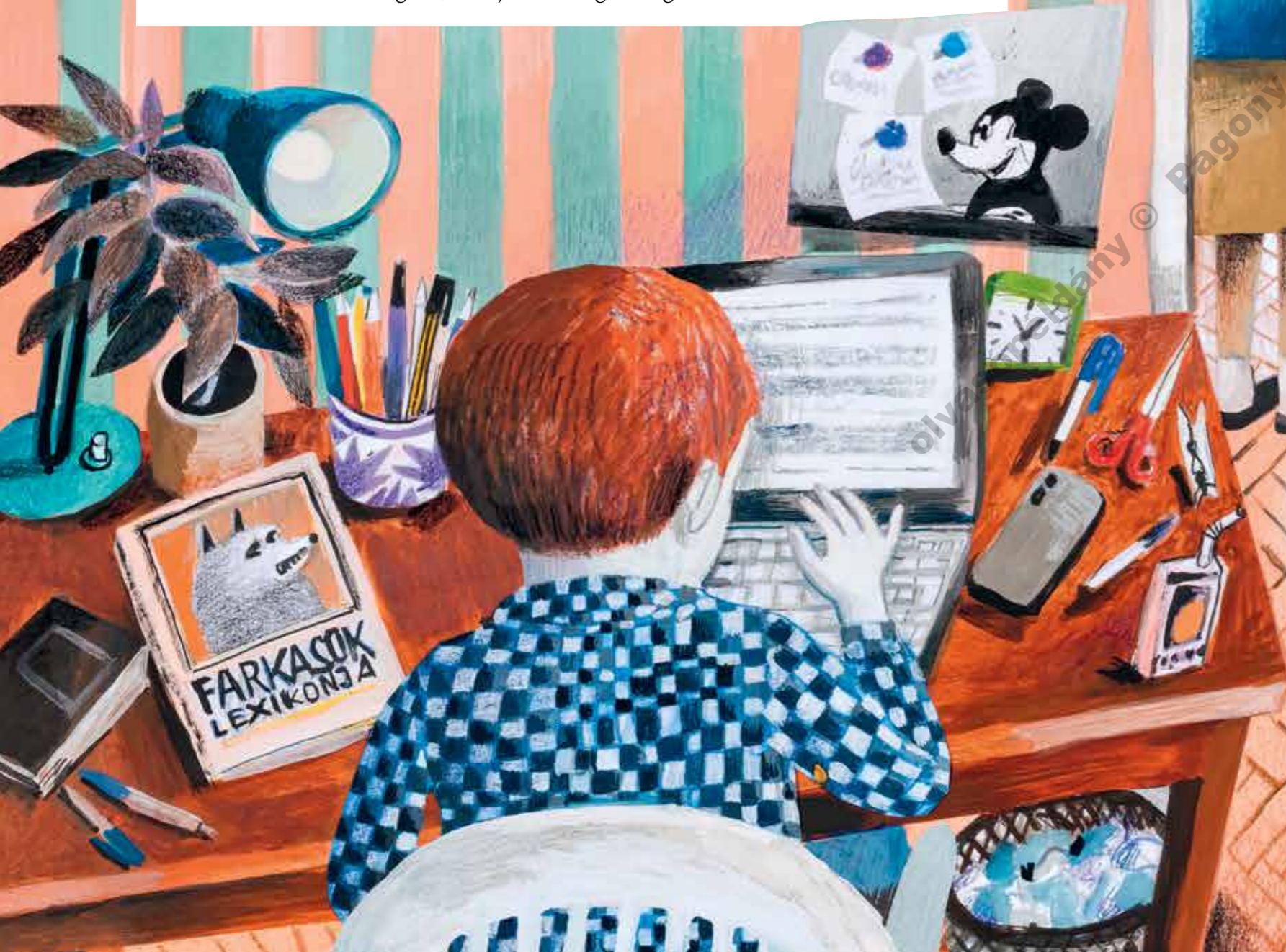
– Lélegzik! Nincs magánál. Segítsetek, emeljük be a kocsiba!

Hazavittük apát és lefektettük. Másnap megjelent a portálokon, hogy hamisan közölték a borsönyi farkas halálhírét. „Rendőrségi közlés szerint a farkas súlyosan megsérült, de valószínűleg nem pusztult el. Úgy tűnik, a megtalálását követően továbbvonszolta magát, de valószínű, hogy a hatalmas vérvesztés miatt néhány órán belül elhullott. Jelenleg a farkast sem élve, sem halva nem találják. A rendőrség felhívja a túrázók figyelmét, hogy a farkas sebesülten különösen veszélyes lehet.”

Senki nem tudhatja meg, hogy apa itthon van. Anya felhívta egy állatorvos barátját.
– Benne bízhatunk.

Az állatorvos egy öreg bácsi volt vastag szemüveggel az orrán. Halkan beszélt. Kezet mosott, belépett a szobába, ahol apa feküdt. Alaposan megvizsgálta. Ráncolta a homlokát. Tovább vizsgálta, sóhajtozott. Végre megszólalt.

– Hát, kérem, ez nagyon nehéz eset. Ilyennel még nem volt dolgom. Ilyen, tudomásom szerint, a tankönyvekben sem szerepel.

– Mire gondol, doktor úr?

– Hát, kérem, a külső kétségtelenül egy farkasé. De a belső szervek túlnyomórészt emberiek. Ilyet még nem pipáltam. Kérem, az én tudásom ehhez nem elegendő.

– Doktor úr, mi senki másban nem bízhatunk.

– Azonnal meg kell operálni. Azt itt, kérem, nem lehet. Haladéktalanul kórházba kell vinni.

– Értse meg, az lehetetlen! A férjem, a gyermekeim apja egy óvatlan játék közben farkassá változott.

– Asszonyom, sajnos meg kell önt kérdeznem, hogy hm, hm, úgy értem, kegyed esetleg boszorkány? Kérem, ne tekintse ezt sértésnek! Én igazán nem...

A tudomány régi álláspontja, hogy boszorkányok nincsenek. De ugyebár farkassá változott apukák sincsenek, ha szigorúan tudományosan nézzük a dolgot.

– Doktor úr!

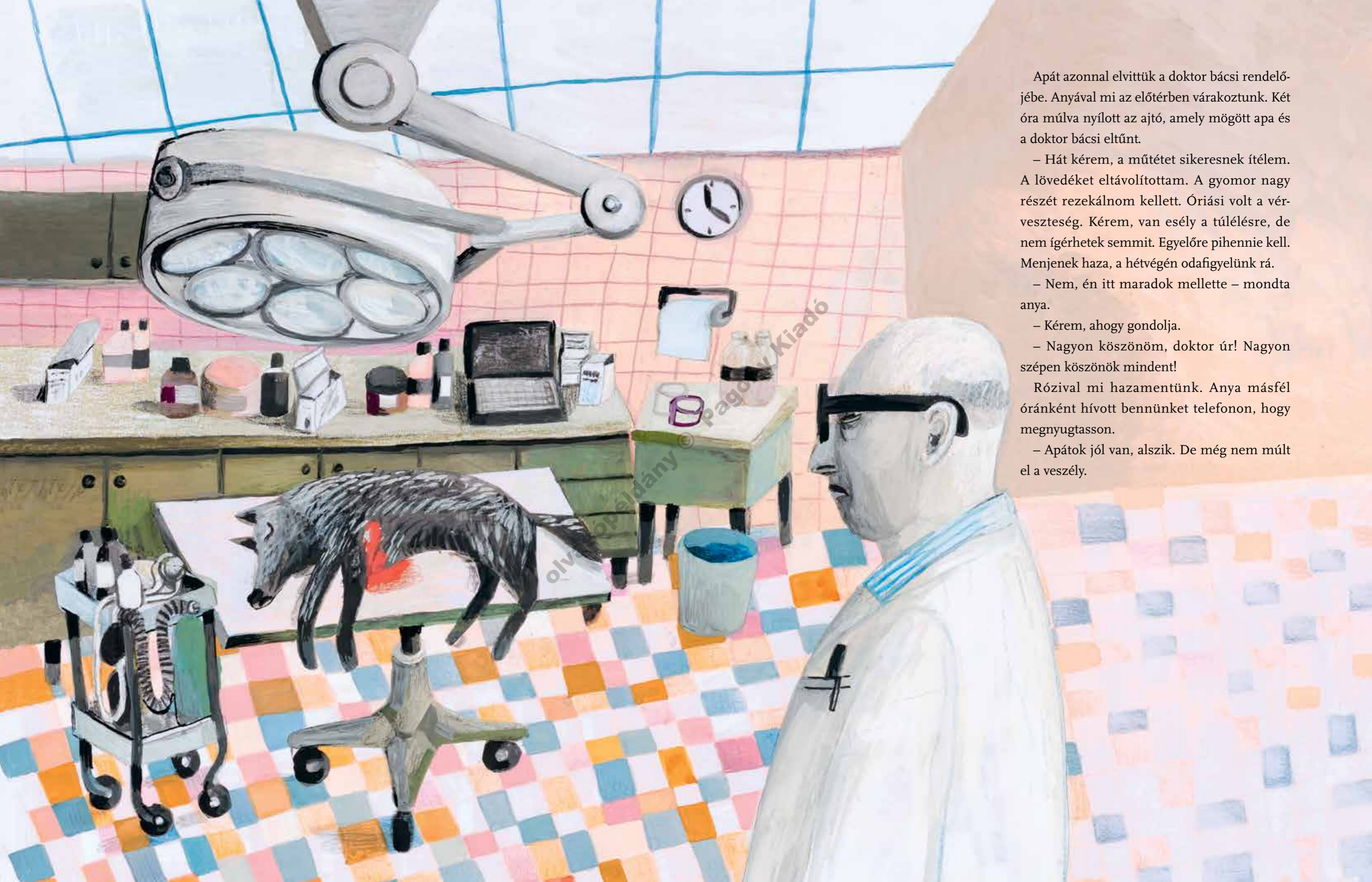
– Hm. Bocsánat. A lövedék szerencsére nem károsította az életfontosságú szerveket, de a gyomor nagymértékben roncsolódott.

– Mindent megteszek, hogy itt megoperálhassa a férjemet. Kérem, tegye meg!

– Ez képtelenség! Ez a hely alkalmatlan. A férje egész biztosan belehalna, én meg vén fejjel mehetnék a dutyiba.

– Nagyon kérem, doktor úr!

– Hát, kérem. Elszállíthatjuk a rendelőmbé. Megpróbálhatjuk. De nem kezeskedem. Lehet, hogy útközben elveszítjük.

Apát azonnal elvittük a doktor bácsi rendelőjébe. Anyával mi az előtérben várakoztunk. Két óra múlva nyílt az ajtó, amely mögött apa és a doktor bácsi eltűnt.

– Hát kérem, a műtétet sikeresnek ítélem. A lövedéket eltávolítottam. A gyomor nagy részét rezekálnom kellett. Óriási volt a vérveszteség. Kérem, van esély a túlélésre, de nem ígérhetek semmit. Egyelőre pihennie kell. Menjenek haza, a hétvégén odafigyelünk rá.

– Nem, én itt maradok mellette – mondta anya.

– Kérem, ahogy gondolja.

– Nagyon köszönöm, doktor úr! Nagyon szépen köszönök mindent!

Rózival mi hazamentünk. Anya másfél óránként hívott bennünket telefonon, hogy megnyugtasson.

– Apátok jól van, alszik. De még nem múlt el a veszély.

Apa másnapra belázasodott.

– Kérem, ez egy ilyen műtét után nem szokatlan. És hát ugye nem kórházban... Gyulladás, ugyebár. Nem jó, egyáltalán nem jó.

A következő héten a gyógyszerekkel sikerült levinni a gyulladást. Eközben apának hullani kezdett a szőre.

– Emiatt, kérem, nincs ok az aggodalomra. Átmeneti szőrvesztés. Visszanő, semmi kétség. Egyébként is, kérem, ha lakásban fogják tartani, a szőr csak gondot okoz. Hullik, ugyebár. Hullik.

A következő napokban apa állapota rohamosan javult.

– Az én munkám itt, kérem, véget ért. A többi, hogy úgy mondjam, önökre tartozik – mondta az orvos.

Anya hazahozta apát. Még gyenge volt, sokat aludt.

– Mi lesz apával? – kérdezte Rózi másnap.

Hálás voltam Rózinak, hogy ő kérdezte meg. Anya sokáig hallgatott.

– El kell vinnünk egy magasabb hegyre. Egy sokkal magasabb hegyre. Ahol nincsenek vadászok.

– Azt nem lehet, anya. Akkor nem fogjuk őt többé látni! – ellenkezett Rózi.

– Majd minden évben egyszer elutazunk hozzá. Megígérem – mondta anya. Ez szörnyen hangzott.

– De hát hogyan fogja ott ellátni magát? Apa nem farkas! El fog pusztulni – ellenkeztem én is.

– A ti apátok nagyon okos és nagyon erős. Meg fogja tanulni, hogyan maradjon életben a legmagasabb hegyen is. Ne féljete! Apa nem hal meg. Látni fog benneteket felnőni, és ha szükség lesz rá, el fog jönni, és megvéd benneteket.

Megbeszéltük, hogy következő vasárnap elvisszük apát a Tátrába. De másnap valami történt. Apa egyik füle szemlátomást kisebb lett. A másik maradt, amilyen volt. Majd rohamos változás következett. Mire apa megerősödött, visszanyerte

a régi szemeit, a száját, az orrát. Visszaváltozott az egész teste. A lába, a mellkasa. Újra két lábon járt. Amikor belenéztem a szemébe, úgy éreztem, mindjárt elneveti magát. Csak az egyik füle maradt farkasfül, az nem változott.

Vasárnap megint együtt ebédelt a család. Rántott csirkecomb volt, krumplipüré és uborkasaláta. Apa kedvence. Rózival mi is nagyon szeretjük a rántott csirkecombot krumplipürével és uborkasalátával.

Ebéd után apa nagyot nyújtózott.

– Úúúúúúúúú, aúúúúúúúúú, aúúúúúúúúúúúúú!

– Gyuri, még egy ilyen üvöltés, és esküszöm, elválok!

– Nagyon jó újra itthon. Nagyon szeretlek benneteket. De azért farkasnak is jó volt. Na, milyen állatot utánozzak?

– Semmilyen! Csak apa legyél! Apa!

A könyv megjelenését a Nemzeti Kulturális Alap támogatta.

olvasópéldány © Pagony Kiadó

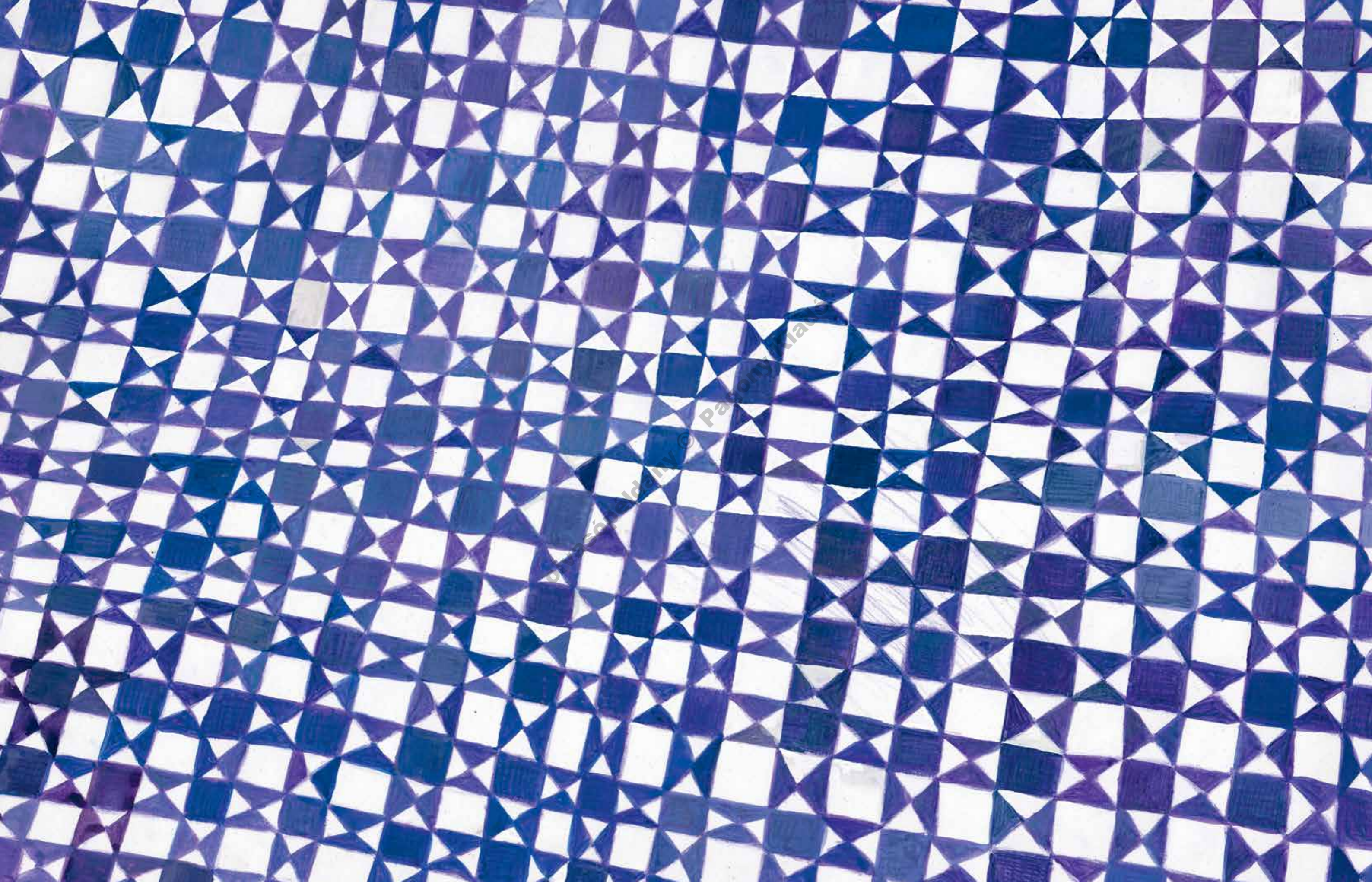
Megjelent a Pagony Kiadó gondozásában 2024-ben.
1114 Budapest, Bartók Béla út 15/a
www.pagony.hu

ISBN 978-963-587-692-1

Felelős kiadó: Demény Eszter és Ürögdi András
Felelős szerkesztő: Kovács Eszter
Műszaki vezető: Pais Andrea

Produkción munkák: Wunderlich Production Kft.
Produkción vezető: Mészáros Gabriella

Nyomás, kötés: Central Dabasi Nyomda Zrt.
Felelős vezető: Balizs Attila vezérigazgató
www.dabasinomda.hu

olvasópéldány © Pagony Kiadó